

Med det femte anbringende gøres gældende, at der foreligger en tilsidesættelse af EU-varemærkeforordningens artikel 75, andet punktum, fordi Retten har afvist, at der foreligger en tilsidesættelse af retten til at blive hørt, alene med den begrundelse, at der ikke blev taget hensyn til de i sagen for EUIPO for sent indgivne dokumenter ved appelkammerets bedømmelse, og at den anfægtede afgørelse ikke blev støttet herpå, selv om det entydigt fremgår af akterne, at appelkammeret ordret havde skrevet sin bedømmelse af fra disse bevismidler, og appellanten på intet tidspunkt havde fået lejlighed til at tage stilling til disse bevismidler.

Med det sjette anbringende gøres gældende, at der foreligger en tilsidesættelse af EU-varemærkeforordningens artikel 76, stk. 2, fordi den anfægtede afgørelse blev støttet på bevismidler, der i første instans for EUIPO var blevet indgivet for sent, således at appelkammeret også skulle have anset dem for at være blevet indgivet for sent. Retten kom i den appellerede dom i denne henseende frem til det urigtige resultat, at appelkammeret ikke havde taget hensyn til disse bevismidler, og at de ikke havde været afgørende for den anfægtede afgørelse.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 207/2009 af 26.2.2009 om EU-varemærker (EUT 2009, L 78, s. 1).

Appel iværksat den 22. november 2017 af Bayerischen Motoren Werke AG til prøvelse af dom afsagt af Retten (Femte Afdeling) den 12. september 2017 i sag T-671/14, Bayerischen Motoren Werke AG mod Europa-Kommissionen

(Sag C-654/17 P)

(2018/C 094/05)

Processprog: tysk

Parter

Appellant: Bayerische Motoren Werke AG (ved Rechtsanwälte M. Rosenthal, G. Drauz og M. Schütte)

De andre parter i appelsagen: Europa-Kommissionen og Freistaat Sachsen

Appellanten har nedlagt følgende påstande

1. Den Europæiske Unions Rets (Femte Afdeling) dom af 12. september 2017 i sag T-671/14 ophæves.
2. Den i appellen omtvistede afgørelse, der er vedtaget af Kommissionen den 9. juli 2014 i sag SA.32009 (2011/C), annulleres i medfør af artikel 263, stk. 4, TEUF, for så vidt som det i nævnte afgørelse fastslås, at det beløb (28 257 273 EUR), som svarer til den del af den ansøgte støtte på 45 257 273 EUR, som overstiger 17 mio. EUR, er uforeneligt med det indre marked. Såfremt Domstolen ikke måtte anse sig for at være i stand til at træffe endelig afgørelse, nedlægges der subsidiær påstand om hjemvisning til Den Europæiske Unions Ret.
3. Subsidiært, den af Kommissionen vedtagne omtvistede afgørelse af 9. juli 2014 i sag SA.32009 (2011/C), annulleres i medfør af artikel 263, stk. 4, TEUF, for så vidt som det ifølge denne afgørelse ikke er tilladt at tildele støtte, der er fritaget fra anmeldelsespligten efter artikel 6, stk. 2, i gruppefritagelsesforordning, i affattelsen af 6. august 2008, til appellants investeringsprojekt, og støtten heri erklæres uforeneligt med det indre marked, for så vidt som støtten overstiger 17 mio. EUR.
4. Europa-Kommissionen tilpligtes i henhold til artikel 138, stk. 1, og artikel 184, stk. 1 og 2, i Domstolens procesreglement at betale sagsomkostningerne.

Anbringender og væsentligste argumenter

Appellanten har gjort følgende anbringender gældende:

1. Første anbringende: En tilsidesættelse af artikel 107, stk. 3, TEUF

Den appellerede dom tilsidesætter artikel 107, stk. 3, TEUF, idet Retten ved en bedømmelse uden retlige fejl af den omtvistede afgørelse ville have konstateret, at den omstændighed, at der ikke er foretaget en særskilt undersøgelse af, om tildelingen af støtten vil have konkurrencefordrejende virkninger, udgør en tilsidesættelse af artikel 107, stk. 3, litra c), TEUF.

I den appellerede dom er der set bort fra, at Kommissionen ikke blot kunne begrænse sin undersøgelse til en fastlæggelse af de forudgående anslåede ekstraomkostninger til projektet på den dårligere stillede lokalitet og for yderligere støtte herudover — uden nogen hensyntagen til appellants konkrete markedsposition — kunne »antage«, at der forelå konkurrencefordrejning.

2. Andet anbringende: En tilsidesættelse af artikel 288 TEUF, artikel 3 og artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 800/2008

Den appellerede dom er i strid med artikel 288 TEUF og artikel 3 og artikel 13, stk. 1, i den generelle gruppefritagelsesforordning (forordning nr. 800/2008), idet Retten ved en bedømmelse uden retlige fejl af Kommissionens afgørelse ikke ville have tillagt en fornyet kompetence til prøvelse af støtte og til at erklære denne støtte uforenelig med det indre marked ved en afgørelse, såfremt denne støtte op til et beløb, der svarer til tærskelværdien efter artikel 6, stk. 2, i forordning nr. 800/2008, på grundlag af ranghøjere, sekundære EU-retlige bestemmelser allerede materielt er blevet erklæret forenelig med det indre marked.

Konsekvensen af den appellerede dom er endvidere, at appellanten gennem forbuddet mod at modtage støtte på over 17 mio. EUR og op til tærskelværdien i forordning nr. 800/2008, udsættes for forskelsbehandling i forhold til sine konkurrenter. Det ville således være muligt for alle konkurrenter — selv en konkurrent med dominerende stilling — i en sammenlignelig situation og i forbindelse med en tilsvarende stor investering at modtage støtte op til tærskelværdien fra den tyske InvZuIG.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Centrale Raad van Beroep (Nederlandene) den 4. december 2017 — M. Çoban mod Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen

(Sag C-677/17)

(2018/C 094/06)

Processprog: nederlandsk

Den forelæggende ret

Centrale Raad van Beroep

Parter i hovedsagen

Sagsøger: M. Çoban

Sagsøgt: Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen